

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobců: **a) Ing. F. B., b) H. B.**, zastoupených Mgr. Vlastou Svobodovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 15/9, Třebíč, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I.) S. G., II.) B. G.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2013, čj. KUJI 73799/2013, sp. zn. OUP 213/2013-Ko-8, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2014, čj. 29 A 2/2014 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Krajský úřad Kraje Vysočina (dále jen „žalovaný“) vydal dne 30. 10. 2014 rozhodnutí čj. KUJI 73799/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž zrušil usnesení Městského úřadu v Moravských Budějovicích, odboru výstavby, ze dne 13. 11. 2006, čj. Výst-2891/2006-ODNS/No a vrátil mu věc k novému projednání. Zrušeným usnesením Městského úřadu v Moravských Budějovicích, odboru výstavby, bylo zastaveno řízení ve věci nařízení odstranění stavby „*oplocení mezi pozemky p. č. 180/2 a 180/3 v k. ú. Moravské*“

Budějovice“. K zahájení předmětného řízení dali ústní podnět vlastníci pozemku parc. č. 180/3 v k. ú. Moravské Budějovice, Ing. F. B. a H. B. (dále jen „žalobci“). Dalšími účastníky řízení jsou vlastníci pozemku parc. č. 180/2 v k. ú. Moravské Budějovice, S. a B. G. (dále jen „osoby zúčastněné na řízení“).

II.

[2] Žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. Krajský soud žalobu odmítl pro nepřipustnost.

[3] Žalobci vytkli žalovanému, že porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, nepřihlédl k námitkám žalobců a k jimi navrženým důkazům a své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Jednalo se zejména o námitku žalobců, že stavební úřad je povinen napravit pochybení, ke kterému došlo v roce 1986, kdy *„právní předchůdce správního orgánu prvního stupně nechal odstranit budovu, na které byla vyznačena hranice mezi pozemky p. č. 180/2 a 180/3 v k.ú. Moravské Budějovice.“* Právní nejistota ohledně polohy hranice mezi zmíněnými pozemky může být odstraněna jen obnovením hranic v terénu oprávněnou geodetickou organizací, jež by mělo být provedeno na náklady správního orgánu. Obnovení hranic v terénu žalobci požadovali po celou dobu řízení a nadále jej požadují.

[4] Žalovaný a Městský úřad v Moravských Budějovicích, odbor výstavby, porušili svým rozhodnutím zásadu legitimního čekávání, neboť nepostupovali v souladu s právními předpisy a nerespektovali předchozí pravomocná soudní rozhodnutí, jimiž bylo na základě žalob žalobce pro vady řízení zrušeno několik předchozích rozhodnutí žalovaného.

[5] Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že napadené rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., protože napadené rozhodnutí nepodléhá soudnímu přezkumu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl.

[6] Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a je proto vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. Krajský soud tedy žalobu jako nepřipustnou odmítl.

III.

[7] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli rozhodnutí krajského soudu kasační stížností.

[8] Stěžovatelé soudu vytkli, že odmítnutím žaloby neposkytl ochranu jejich vlastnickému právu a odepřel jim právo na soudní ochranu, které je upraveno v čl. 36 Listiny. Stěžovatelé od soudního řízení očekávali, že *„stavební úřad v návaznosti na toto soudní řízení bude zavázán napravit svoje pochybení z roku 1986 – nechat na vlastní náklady vytyčit hranice mezi pozemky p. č. 176, 180/2, 180/3 a 4259/3 v katastrálním území Moravské Budějovice dle dokumentace uložené na katastrálním úřadě“*.

[9] Stěžovatelé namítli, že se krajský soud nezabýval v žalobě uvedenými námitkami a důkazy týkajícími se obnovení hranic předmětných pozemků, kterého se stěžovatelé po celé řízení domáhají. Soud ve svém rozhodnutí nezdůvodnil, proč se těmito námitkami a důkazy nezabýval. V tomto postupu spatřují stěžovatelé vadu řízení před soudem, která

měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatelům bylo postupem soudu zasaženo do jejich ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces.

[10] Stěžovatelé zopakovali žalobní námitku, že žalovaný v řízení porušil zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se měl zabývat námitkami a důkazy stěžovatelů, to však neučinil. Práva stěžovatelů jako účastníků řízení před správním orgánem tím byla porušena a krajský soud měl proto napadené rozhodnutí zrušit.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a ztotožnil se se závěry krajského soudu. Žalovaný proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] V případech, kdy je kasační stížností napadeno usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, může stěžovatel v kasační stížnosti namítat pouze nezákonnost takového rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS, podle kterého: *„Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“*)

[15] Ačkoli podstatná část argumentace obsažené v kasační stížnosti směřuje k otázce zákonnosti postupu správních orgánů, zejména jsou jim vytýkány vady řízení, Nejvyšší správní soud se může zabývat pouze tím, zda bylo na místě žalobu stěžovatelů odmítnout či nikoli a zda byl správný právní názor krajského soudu, že žalobou napadeným rozhodnutím nemohlo být zasaženo do jejich veřejných subjektivních práv.

[16] Nejvyšší správní soud přisvědčil názoru krajského soudu, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný napadeným rozhodnutím dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (Městského úřadu Moravské Budějovice, odboru výstavby) a věc mu vrátil k novému projednání. Napadeným rozhodnutím tedy došlo pouze k vrácení věci do stádia řízení před správním orgánem prvního stupně, který o ní bude dále jednat a rozhodovat. Práva ani povinnosti účastníků správního řízení se napadeným rozhodnutím s konečnou platností nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují. Napadené rozhodnutí tak

nezasahuje do subjektivních veřejných práv účastníků řízení a není tedy rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Kasační námitce, že krajský soud svým rozhodnutím odepřel stěžovatelům právo na soudní ochranu, proto nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje na svou konstantní judikaturu zabývající se interpretací a aplikací § 65 odst. 1 s. ř. s., v souladu s níž kasační stížnost posoudil a od níž nemá důvod se odchýlit. Uvést lze kupříkladu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, čj. 5 As 35/2004 – 56, dále rozsudek ze dne 14. 5. 2007, čj. 2 As 37/2007 – 111, či rozsudek ze dne 31. 10. 2010, čj. 9 As 30/2010 – 219, všechny dostupné na www.nssoud.cz.

[17] Tento právní názor nemůže být pro stěžovatele překvapivý. Již v usnesení ze dne 18. 8. 2014, čj. 8 As 98/2014 – 24, vyslovil Nejvyšší správní soud v souvislosti s žádostí stěžovatelů o osvobození od soudních poplatků za řízení o kasační stížnosti, že se žalobou napadeným rozhodnutím nic nemění na subjektivních veřejných právech účastníků správního řízení, neboť se jím s konečnou platností nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují jejich práva a povinnosti. Proti následnému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nadále přípustné řádné opravné prostředky na úrovni veřejné správy. Stěžovatelé proto měli svou procesní aktivitu směřovat do pokračujícího správního řízení, v němž jedině mohou uplatňovat námitky týkající se věci samé. Soudní přezkum v této fázi řízení prozatím nepřichází v úvahu. Bylo výrazem dispoziční zásady, kterou je ovládáno řízení před soudem, pokud se stěžovatelé, posléze již zastoupeni právním zástupcem, rozhodli pokračovat v soudním řízení.

[18] Krajský soud tedy správně žalobu odmítl. Jelikož napadené rozhodnutí není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., je dle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu. Žaloba, jíž se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí, které je podle soudního řádu správního nebo podle zvláštního zákona z přezkoumání vyloučeno, byla proto podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná. Z ustanovení § 46 odst. 1. písm. d) s. ř. s. pak vyplývá, že návrh, který je nepřipustný, soud usnesením odmítne.

[19] Lichá je i námitka stěžovatelů, že krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit, protože žalovaný porušil ustanovení o řízení před správním orgánem a nevypořádal se s žalobními body a navrženými důkazy. Odmítl-li soud žalobu jako nepřipustnou, učinil tak usnesením (§ 53 odst. 2 s. ř. s.). V odůvodnění uvedl zákonný důvod odmítnutí žaloby a vysvětlil, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že je zákonný důvod odmítnutí žaloby naplněn. Této povinnosti krajský soud dostál. Nemohl se za této procesní situace zabývat věcí samou – meritem věci. Teprve tam případně mohou mít místo námitky zpochybňující řádné zjištění skutkového stavu. Samozřejmě za předpokladu, že budou shledány důvodnými, což soud na tomto místě nijak nepředjímá.

[20] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v

souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady, a nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. února 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu